

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG.

ILLUSTRERADT

MAGASIN

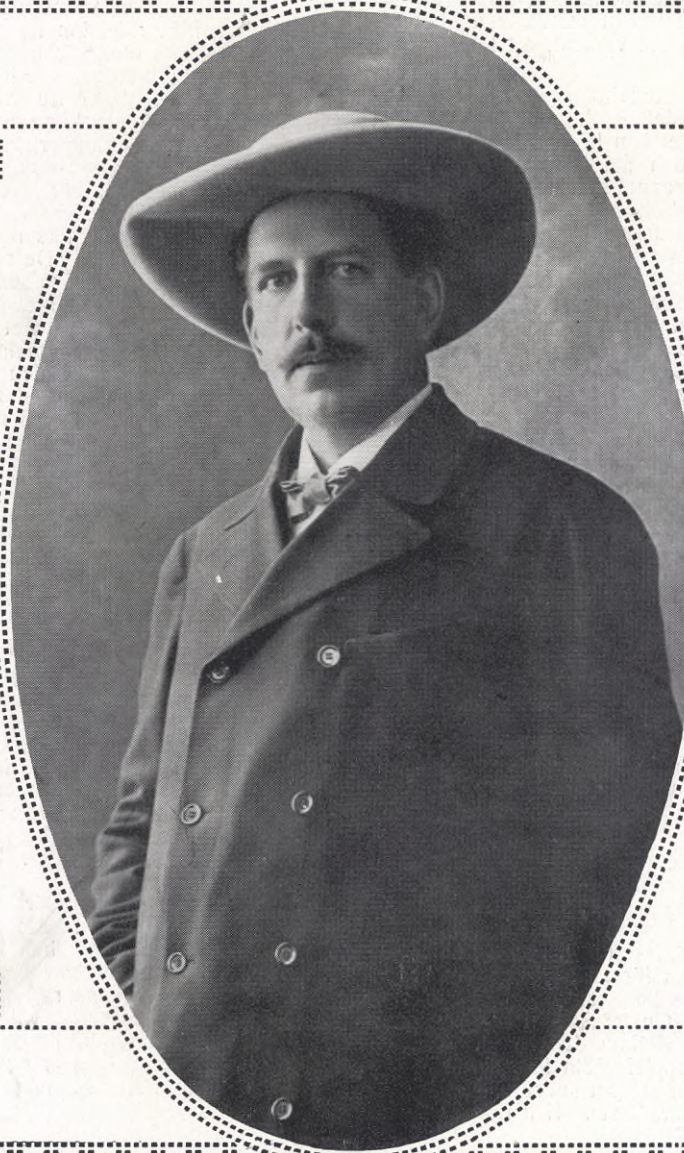

UTSIKT VID ADELSNÄS. — FOTOGRAF J. E. THORIN ÅTVIDABERG.

14:DE ÅRG.

DEN 21 SEPTEMBER 1913.

N° 51

Gustaf Janson

Torsdagen den 10 sept. afted författaren Gustaf Janson å Sofiahemmet, dit han dagen förut öfverförts från sitt hem i Djursholm för att underkastas operation. Dödsorsaken var ett mångårigt gallstenslidande, som slutligen ledt till kronisk gulсот.

* * *

Det är ingen öfverdrift, om man säger att med Gustaf Janson bortgick vår mest demokratiska författare. Icke så mycket för hans tendensers skull; de voro nog folkliga, men i det fallet kan man lätt tänka sig honom öfverträffad af andra. Det demokratiska i hans skriftställarskap berodde inte så mycket på åsikterna — med dem kom han för öfrigt i flera af sina böcker åtskilligt på kant, om man skall vara nogräknad. Det är ett spratt som temperamentet spelat flera författare än honom. Men utan beräkning och biasikter behöll han städse den intima känningen med den breda, naturliga smaken och med den folkligt ofördärfvade upfattningen af hur en bok skall vara för att kunna läsas med nöje.

Gustaf Janson var Stockholmspojke — han var född på Ladugårdslandet 2 augusti 1866 — och Stockholmspojke förblef han lifvet igenom, rättfram och okonventionell och aldrig öfvergifvande det slangspråk, som han sannolikt förvärfvat sig på den tid han efter slutad skolgång beslöt sig för att bli artist och gick och lärde sig teckna för Ferdinand Stoopendal. De gamla artisttagen behöll han alltid, och han var på sitt sätt så oakademisk som möjligt om också på ett annat och vida oförargligare sätt än det hvarpå t. ex. hans gamle skolkamrat från Ladugårdslands läroverk, Hjalmar Söderberg, fattat det oakademiska väsendet. Det är med ett leende man tänker sig dessa två kontraster sittande sida vid sida och åtnjutande samma undervisning: den ene så helt intelligens, så rik på ironi och så fattig på fantasi, den andre en godmodig bjässe, icke på långt när så kritiskt lagd, vida mindre kräsen, men i besittning af en outtömlig fantasi.

När man tänker på den sällsynta förmåga att skriva åskådligt, att dra läsaren med sig genom vitt och torrt som Gustaf Janson besatt, kan det förefalla ganska naturligt att han först kände sig dragen åt artisthållet. I själva verket torde emellertid hans målarstudier snarast varit honom till hinders. De förde honom som författare in på områden, som voro främmande för hans begäfnig. Han skref konstnärsberättelser, för hvilka Georg Nordensvans "Figge" var det lysande föredömet och han arbetade öfver hufvud i en realistisk stil, där en otillräcklig humoristisk ådra förgäfves sökte drifva upp den fotografiska torrheten.

Samtidigt utöfvade han en fullkomlig massproduktion för leifebrödets skull. Så mycket ståtligare är det, att han trots detta ständigt efterhängande och illa aflönade arbete hade energi nog att utveckla sig, att icke tappa sitt mål ur sikte. De flesta skulle konstnärligt sett gått under i en situation där det gällde att för en spottstyfver skriva, skriva, skriva, om saker som inte voro bläcket värda en gång. Men Gustaf Janson var stark nog att komma helskinnad ifrån äfventyret. Och en vacker dag fick han upplefva sin första och på sätt och vis kanske äfven största succès. Det var då han hade skrivit "Paradiset". Han fick beröm af

Levertin, hvilket på den tiden för en författare betydde detsamma som att få träda öfver till solsidan och få räknas till de litteräre. Och i ett slag vann han den stora publikens bevägenhet — just i dagarna går genom pressen en uppgift att "Paradiset" inalles nått den för våra förhållanden osedvanligt höga siffran af 40,000 exemplar.

Nu var Gustaf Janson alltså blifven succès-författare. Han svek heller inte förväntningarna. I sin nästa bok hade han gripit öfver på ett helt annat område, men framgången hade lärt honom att lita på sin fantasi och här, i "Abrahams offer", hade han gifvit den lika fria tyglar som någonsin i "Paradiset" och med samma resultat i hans skildringar af förlopp, som han icke upplefvat någon annan stans än i sin egen fantasi, framstodo som den påtagligaste verklighet, med ett illustrerad sken af personlig upplefvelse.

I båda böckerna hade Gustaf Janson haft en rätt så allvarlig tendens. "Paradiset" var icke endast skeppsbrottets och de stora naturskildringarnas bok, den ville också framställa naturlifvets upphöjhet gent emot civilisationens fördärf. Likaledes var det i "Abrahams offer" icke endast den enastående skildraren af krigsscener som förde ordet, utan också den varmt öfvertygade fredsvännen. Men en god berättare har svårt att komma ihåg sina åsikter, det är så mycket härligt material som han då skulle gå miste om. Gustaf Jansons nästa stora framgång var "Nils Dobblare", där äfventyrshumöret nästan fullständigt fått förkväva fredstendenserna — den är i det fallet ungefär lika mycket på andra sidan om godt och ondt som "De tre musketörerna" och all annan verkligt populär ungdomslektyr. Och där-om är heller ingenting att säga. I oss alla sitter eller borde åtminstone sitta ett stycke pojke, längtande efter äfventyr och spänning utan många moraliska tillämpningar. I den till stora delar fullkomligt klassiska äfventyrsboken "Affären Costa negra" kom Gustaf Janson i själva verket så långt från sin egentliga utgångspunkt, att civilisationen här framstår som en fullkomlig välgärning i jämförelse med det på sydamerikanskt vis inrättade naturtillståndet. Men på sådana små motsägelser är det ingen som tänker, medan man läser Gustaf Jansons böcker, därtill äro de för underhållande. Och för öfrigt, hvad fredstendenserna angår kom han tillbaka till dem vid de utomordentliga krigsskildringarna i sin sista bok, "Lögnerna". Där kan man t. o. m. få litet för mycket af dem.

Dessa rader kunna icke åsyfta ett omnämnande af Gustaf Jansons alla arbeten, icke ens ett omnämnande af alla de bästa. Här måste sålunda förbigås sådana arbeten som "Faran" och "I mörkret", båda typiska för hans sätt att tillgodogöra sig ett sinne och drifva dess inneboende möjligheter till de yttersta konsekvenserna. Vidare måste förbigås hans, visserligen också mindre betydande, moderna samhälls- och skärgårdsromaner. Han kunde skriva om allt, och hans böcker ha bara ett gemensamt: sin författares vitalitet. Han förlånade dem inga skarp-sinniga tankar, ingen rikedom af egna iakttagelser eller stämningar. Men han laddade dem med sin vitalitet. Det är hemligheten med hans fantasistyrka. Han behöfde endast några andrahandsuppgifter och han var nog full af värme och lif att genast se allsammans och få andra att se. Han hade en starkare puls än andra, det är också hemligheten hvarför den stora allmänheten hade en sådan glädje af honom.

Birger Bäckström.

frade den 14 sept. sitt 50-årsjubileum. Den är nämligen en direkt fortsättning af "Konung Karl XV:s jaktklubb", som stiftades på Ulriksdals slott den 14 september 1863.

Klubbens ändamål är att främja den svenska jakten, genom att befordra tillväxten af nyttigt vildt och genom tillsyn öfver jaktlagarnas efterlefnad. Vid instiftelsen åtog sig kung Karl att vara klubbens ständige ordförande — hans bägge efterträdare på tronen haiva följt honom i denna befattning — och stadgar, författade af dåvarande förste hofjägmästaren, greve Clas Lewenhaupt, diskuterades och antogs. Klubbens ledamotsantal bestämdes till omkring hundra personer, och till hedersledamöter kallades vid samma tillfälle konungens bägge bröder, härtigarna af Östergötland och Dalarne, samt hofjägmästaren Herman Falk på Risäter. Sedermera ha hedersledamöternas antal ökats och bland de mera ryktbara bland dessa kunna nämnas prinsen af Wales, sedermera konung Edward VII, prins Wilhelm Friedrich Carl af Nederländerna, prins Hans af Glücksburg och lord Spencer.

Efter porträtt. K. Jaktklubbens stiftare och ständige ordf.

Årsafgiften blef bestämd till 30 riksdaler, och till klubbens första jaktmark utsågs det i jaktens analer så berömda Öland.

Vid ett styrelsesammanträde på Stockholms slott den 18 augusti året därpå beslöts att anordna den första gemensamma jakten på Öland den 18 sept., och denna dag mötte äfven prins August i spetsen för 18 klubbledamöter kungen i öfre väningen af handlanden Söderströms hus i Borgholm. Sedan man diskuterat anordningarna för jakten, dracks kaffe hos kronofogde Eneman på hans gård Rosenfors utanför staden, hvarpå hela sällskapet satte sig upp i hövagnar och åkte till Köpings församlings kyrka för att bevista högmässan.

— Kronofogde Eneman undrar hur ers majestät önskar att han skall vara klädd, då han nu är i tjänstgöring, sade greve Lewenhaupt vid affärden till kungen.

Hälsa honom du, att bara han har byxorna på sig, får han för resten vara klädd hur tusan

han vill, svarade kungen.

Man frågade sig för om inte kungen ville ha ett

litet bättre åkdon än en sådan kärra, som begagnades af de andra.

— Visst inte, svarade Karl XV. Får jag en hösäck att sitta på är jag belåten. Allt kött är hö.

Efter gudstjänstens slut återvände jägarskaran till Borgholm för att äta frukost på borggården till den stora slottsruinen, där vänliga händer prydt kungens stol med en doftande utsmyckning af rosor. Kungen tackade hjärtligt och gladt för uppmärksamheten, men flyttade bort den blomstersirade fåtöljen och satte sig på en enkel trästol.

— Den där är nog vacker att se på, förklarade han, men man sitter bättre på den här.

Efter frukosten delades jägarne i fem afdelningar, som fingo hvar sitt område — hvarje parti åtföljdt af en "jaktfiskal", som hade till uppgift att upptäcka och beifra alla brott mot de antagna jägarreglerna.

Jakttyckan var ej öfver sig huld, men hon visade sig äga god urskiljning så till vida, som första afdelningen, för hvilken kungen stod i spetsen fick hemföra ungefär dubbelt så stort antal villebråd som alla de fyra andra tillsammans.

Efter slutad jakt återvände man till högkvarteret, Borgholms kungsgård, där man åt middag och efter denna hölls "jakträtt", för att granska och döma de brott, som fiskalerna anmält.

Efter porträtt. K. Jaktklubbens ständige ordf.

Efter porträtt. K. Jaktklubbens nuvarande ständige ordf.

Efter porträtt. *Klubb: Benzt Stjersparre.*
ÖFVERHOFJÄGMÄSTAREN GREFVE
C. M. LEWENHAUPT.
K. Jaktklubbens förste anordnare af jakter.

Efter porträtt. *Klubb: Benzt Stjersparre.*
HOFJÄGMÄSTAREN H. FALK
Förste icke furstlig hedersledamot af
K. Jaktklubben.

Man kan vara viss om, att denna jakträtt var betydligt muntrare än vanliga domstolsseancer.

Följande dag var vädret gement. Men utan att fästa sig vid den tjocka dimman och det intensiva duggregnet begaf sig jaktsällskapet på morgonen till sina marker. Om man tänker på jägarnes antal, blef bytet denna dag klen, men jakten slutade icke desto mindre högst angenämt, då första och andra afdelningarne sammanträffade hos den gamle hemmansägaren Knut Persson i Norra Runsten, där det vankades en häjdunrande middag af bastanta rätter, som till den yttersta smulan förintades af de uthungrade jägarne. Och den kungliga aptiten var ingalunda den minsta.

Gubben Knut, som ville ge sin kung det bästa han kunde

åstadkomma, bjöd till och med på toddy, och en legend berättar, att Kung Karl, som inte visste något vedervärdigare än denna dryck, för att inte göra sin värd ledsen, gjorde honom godt besked.

På aftonen samlades man åter i högkvarteret, och sedan man stärkt sina krafter med en ny måltid, började enligt klubbens stadgar auktionen på jaktbytet, som utgjordes af femtiofem raphöns, tolf brockfåglar och några enkla beckasiner. Klubban fördes af greve Clas Lewenhaupt med en kläm, som kom takbjälkarne att darra, och fåglarne betalades också mycket väl. Kungen var vid sitt briljantaste humör och stannade för de flesta inropen.

Dagen därefter, den 20 september, reste kungen och prins August och de flästa af ledamöterna. Några af de ifrigaste stannade dock efter för att undersöka de marker, som man inte hunnit med de föregående dagarne.

År 1866 hade klubben föranstaltat ej mindre än tre jakter. Den första ägde rum vid Rådene herregård i trakten af Sköfde, och jaktmålet var orre å klubbens marker på Billingen. Resultatet blef inte öfver sig: 46 orrar och 3 harar.

Andra jakten anställdes på Öland den 7 september. Första dagen var vädret förskräckligt, men man lyckades få 120 raphöns samt några brockfåglar och beckasiner i väskorna. Tredje dagen jagades hare, och då denna jakt slutat begaf man sig till gudstjänsten i Runstens kyrka.

Skottlistan för klubbens gemensamma jakter på Öland var då 7 dofhjortar, 12 harar, 256 raphöns och 22 brockfåglar och beckasiner. Jaktauktionen gick till nära 800 kronor, och då bytet upphängdes på den ångbåt, som skulle föra klubben till fastlandet, erbjöd denna en högst egendomlig anblick.

Det är från denna jakt man berättat, huru konungen i vilda skogen påträffat en bonde och frågat denne, om "han inte skulle ut och se på kungen?"

"Det ger jag hin håle", svarade den tillfrågade vresigt. Det är inte mycket att ränna efter en sän, som far fram som en länsmän. Gräbborna gnir efter'n, di, och förstör det lilla vettet di har".

Sådana svar roade obeskrifligt Karl XV.

Redan den 29 samma månad var man färdig med älgjakt på Erstavik bredvid Stockholm, där bytet blef en enda älggoxe, den 1 oktober jagades å Djurgården med 15 hjortar som resultat, och dagen därpå harar vid Drottningholm.

Kung Karl och därmed jaktklubben har ett varaktigt minne på Öland i den minneshög med dess enorma granitblock, som restes af klubben och Ölands befolkning tillsammans.

Möjligen kunna förestående små erinringar från klubbens första år intressera våra jägare, såsom ett litet apropos till jubiléet.

* * *

Jämte porträtt af jaktklubbens tre *konungaordförande*, meddelar H. 8 D. i anledning af jubiléet äfven afbildningar af öfverhofjägmästaren greve C. M. Lewenhaupt och hofjägmästaren Herman Falk.

Den förra äger ett af de stora namnen i den svenska jakten. Från 1859 till 1876 var greve L. Svenska Jägarförbundets styresman, och flera andra jägarsammanslutningar hafva tillkommit på hans initiativ. Själ en af de outröttligaste och skickligaste jägarne på sin tid, ifrade han oafbrutet för bättre jaktvård och var en sann föresyn i det fallet på sin egendom Klatorp i Södermanland. Från början af den Kungliga Jaktklubbens tillvaro fungerade han som anordnare af jakterna och en idealisk sådan, lika mycket genom sin grundliga erfarenhet som genom sitt i alla väder lika goda humör och hjärtliga sätt. Han var dessutom en oöfverträfflig utropare på klubbens auktioner och innehade förtroendet att i Jägarförbundets Tidsskrift referera jakterna. Denna publikation som nu räknar sina modiga 51 år, har honom att tacka för sin tillvaro, ty man får ej glömma, att dess förste redaktör, J. W. Lindblad, genom greve Lewenhaupt fick det förtroende, han på ett så utmärkt sätt motsvarade.

Greve Lewenhaupt var född 1816 och afled 1882.

Hofjägmästaren Herman Falk fick den äran att utses till den förste icke furstlige hedersledamot i Konung Karl XV:s Jaktklubb. Hans namn är jämte Andreas Schönbergs och J. L. von Greiff's, det största i svenska rofdjursjaktens historia. För att karakterisera honom och hans minne kan väl tjäna nedanstående legend, som man förr i världen kunde få höra upp i Värmlands skogsbygder.

"Om jag känt hofjägmästarn på Risäter! Hvem har inte känt honom? Men har herrn hört talas om kungens vilddjur!"

Nej, det hade inte herrn.

"Jo, se det var på det viset att opp i kungens djurpark i Stockholm föddes en förfärlig best med

en björn till far och en varg till mor och bara ett öga, och det satt mitt i pannan. Han växte dubbelt så fort som alla andra djur, och hurmycketmat man än gaf honom, räckte det inte till, utan han tog död på de andra djuren för att stilla sin hunger. Kungen äger alla djurslag i världen i sin park, och han blef rädd att den

blodtörstige kanaljen skulle göra kål på dem allesammans. Han befallde sin jägmästare att skjuta odjuret.

men kulorna studsade tillbaka från den tjocka raggen, och alltjämt blef det vildare och vildare.

Då tänkte kungen:

— Fins det någon i mitt konungarrike, som kan ta död på odjuret, är det Herman Falk på Risäter, och så skref han ett bref, och bad hofjägmästaren för Guds skull komma upp till djurparken och ta lifvet af otacken.

Hofjägmästaren hade inte tid att resa själf, men han tog in äldste sonen, Otto, i rustkammaren och gaf honom det rostigaste geväret, som fanns där, se'n han själf laddadt det.

— Nu reser du opp till Stockholm genom natt

Foto. Jager. Skåm.

Kliché: Bengt Sjögren.

ANDERS DE WAHL OCH HILDA BORGSTRÖM I "MIN VÄN TEDDY".

och dag, sade han till Otto, och hälsar kungen ifrån mej, att han behöfver inte vara orolig. Så går du ensam in i djurparken och smyger dig på odjuret, och siktar midt i ögat — men *min* laddning måste du ha i bössan. Smäll så af, och odjuret stupar och dör på fläcken.

Otto gjorde förstås, som han blifvit tillsagd. Och odjuret föll för hans kula stendödt till marken.

Kungen blef så illa glad, att han skref

ett bref till hofjägmästaren, och bad honom bara säga till, hvad han ville ha. Men hofjägmästaren skref tillbaka och hälsa och tacka, att han ville inte stiga högre.

Så berättar folket om den gamle hofjägmästaren på Risäter.

Herman Falk föddes på Risäter år 1785 och dog där 1865.

Både Lewenhaupt och Falk innehade den sällsynta och högt skattade Svenska jägarförbundets medalj för utmärkta förtjänster om den svenska jakten.

John Höök.

Foto. Jager. Skåm.

Kliché: Bengt Sjögren.

M:ELLE HELENA GILINA (MARGARETA) som med framgång gästspelat å K. teatern.

Ett nytt teaterföretag har i dagarna startats af Hilda Borgström och Anders de Wahl hvilka, med början den 14 sept. i Norrköping, anträdt en månads lång turné i landsorten för att där med ett af dem engageradt, väl sammansatt sällskap uppföra den omtyckta komedien "Min vän Teddy".

Den polska sångerskan *m:elle Gilina*, som tillika med den italienska sångerskan *m:me Pareto* af K. Teatern engagerats för att ersätta fru Nora Dirgis, debuterade inför Stockholmspubliken den 12 sept. som Margareta i "Faust". Kritiken, genomgående välvillig, konstaterade den unga konstnärinnans friska och behagliga röst, hennes värdade sängkultur och vackra apparition samt ger äfven ett erkännande åt hennes dramatiska begåfning.

Regissören vid Hofteatern i Braunschweig *herr Müller-Heintz* har engagerats vid operan i Stockholm för att tillsammans med hr Sven Nyblom biträda hr André i instruktionsverksamheten vid teatern såväl ifråga om regien som arbetet inom den nybildade operaskolan. Hr André kommer dock alltjämt att innehafva ledningen af och ansvaret för regien i dess helhet.

Efter porträtt.

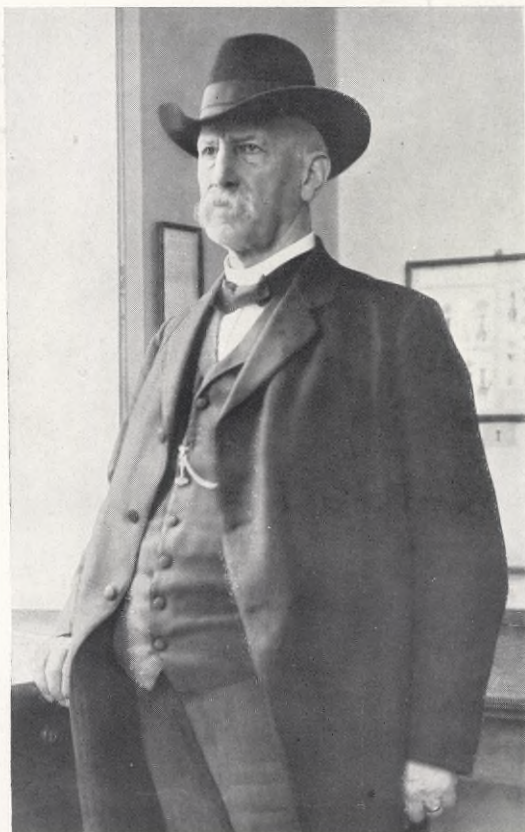
Kliché: Bengt Sjögren.

HERR MÜLLER-HEINTZ Ny biträdande regissör vid K. teatern.

DEN AF BERLINER GESELLSCHAFT FÜR ANTHROPOLOGIE, ETHNOLOGIE UND URGESCHICHTE TILL OSCAR MONTELIUS 70-ÅRS DAG PREGLADE GULDME DALJEN. (Ungef. 1/2 storlek.)

Professor Oscar Montelius var på sin 70-årsdag den 9 sept. föremål för den mest storslagna hyllning från såväl vårt eget lands som utlandets vetenskapliga värld. Sålunda överlämnades till honom en praktfullt utstyrd fästskrift med bidrag af ett flertal af Europas främsta vetenskapsmän på fornforskningens område hvarjämte som speciell hyllning från Danmark ingick en synnerligen ståtlig adress från

Efter i senaste dagar af H. S. D:s St-fot. taget porträtt.

Letterstedtska föreningens danska afdelning. Det berömda Berliner Gesellschaft für Anthropologie, Ethnologie und Urgeschichte tilldelade jubilaren som ett erkännande af hans utomordentliga vetenskapliga förtjänster sin stora guldmedalj, som bekant en lika sällan utdelad som högt skattad utmärkelse. I likhet med den svenska prässen har äfven den utländska med anledning af bemärkelsedagen bringat den fräjdade vetenskapsmannen varmt och erkänsamt skrifna hyllningsartiklar.

De tre kvinnofigurerna symbolisera de tre vetenskaperna antropologi, etnologi och fornkunskap (kvinnan med spaden).

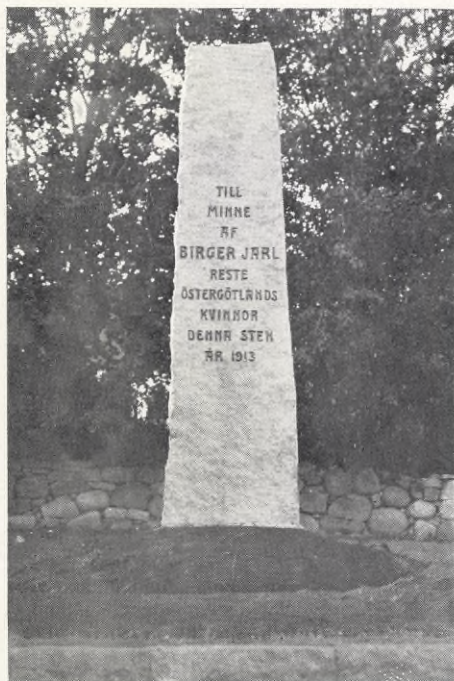

Foto. Ericson, Skänninge.

Kliche: Bengt Silfversparre.

DEN TILL BIRGER JARLS MINNE AF ÖSTERGÖTLANDS KVINNOR RESTA OCH DEN 14 SEPT. AF PRINS CARL AFTÄCKTA MINNESVÅRDEN Å BJÄLBO.

HERTIGPARET VÄLKOMNAS AF ÖSTGÖTAFLICKOR vid ankomsten till minnesplatsen.

I Camp Parry, i Ohio, Amerika, försiggingo för några dagar sedan omfattande *internationella täflingskjutningar*, i hvilka äfven en grupp svenska skyttar deltog.

Enligt per telegraf in-

Efter fotograf. Klisché Bengt SJÖBERG.

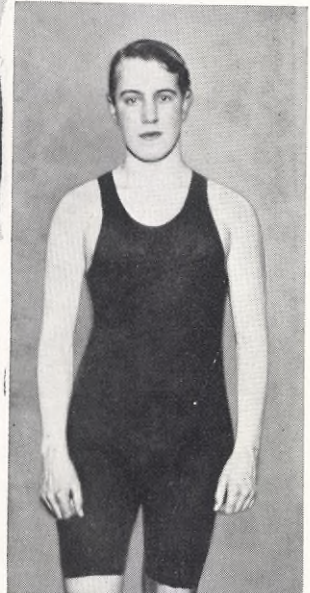
SVENSKA VÄRLDSMÄSTARESKYTTAR I AMERIKA. E. CARLBERG m. pistol. M. ERIKSON m. armégevär. T. v.: S. ÅFELDT, segrare i Old boys-täflingarne i femkamp. T. h.: W. ANDERSSON. En af våra ypperste simmare.

segern. I en annan grupp täfling å långa afstånd, om den s. k. Palmatrofén, segrade amerikanarne, och Sverige fick äfven där nöja sig med fjärde platsen.

Däremot ha våra skyttar i enskilda täflingar eröfrat två världsmästerskap, nämligen *M. Erikson* från Södermalm-Liljeholmens skytteförening i täflingen med armégevär (det är ännu icke bekant om det är med vårt armégevär eller med det amerikanska), och löjtnant *E. Carlberg* i pistolskjutning.

Dessa segrar äro en heder både för dem själfva och nationen.

gånget meddelande segrade schweizarne i den internationella grupptäflingen å 300 meter. Sverige blef fjärde i ordningen. Under de 16 år dessa täflingar egt rum ha schweizarne 15 gånger hemfört

Efter fotograf. Klisché Bengt SJÖBERG.

Den svenska simmarturnéen i England och Belgien är nu afslutad och simmarne åter hemma efter att med heder hafva representerat svensk simkonst. Vattenpolospelarne vunno i England sex matcher af sju (52 mål mot 20). Den sista matchen i Belgien blef emellertid ett grundligt nederlag, som dock kan förklaras däraf att de tre duktigaste spelarne, af hvilka vi i dag presentera hr Ville Andersson, då redan måst lemna laget för att inställa sig till militärtjänstgöring. Simmarturnéen var hufvudsakligen anlagd på polo-spel, men svenskarne deltog äfven i diverse kappsimmningar såväl individuella som lagtäflingar, delvis med framgång.

Ö. I. S. afhöll söndagen den 14 sept. å Valhalla *internationella täflingar i allmän idrott*. Bland utländska deltagare märktes den engelske höjdhopparen B. H. Baker och den finske löparen A. Steenros. Baker segrade med 184 cm., men syntes ej vara särdeles väl disponerad. Den flotta stil med hvilken han utförde sina hopp gaf emellertid vid handen att han med något bättre tur säkert är god för 190 cm.

Dagens clou var loppet om Valhallakannan å 20,000 m., där Steenros ställde upp mot Fock (som redan 2 gånger vunnit detta vandringspris) och dansken J. Christensen, bekant från det stora Marathonloppet i London. Steenros segrade öfverlägset med 1 tim. 8 min ⁴/₅ sek. och således får den ståtliga vandringsrofén, ett verk af ståletsaren Bernhard Beskow, ännu ett par år cirkulera.

Söndagen den 7 sept. afhölls å Stadion *Old Boys-täflingar i fotboll och allmän idrott*. Fotbollsmatchen var väl närmast ett skämtnummer men idrotts-täflingarne, i hvilka flere förut väl kända "gamla gossar" deltog bedrefvos på skarpaste allvar. Af dagens hjältar är särskildt att framhålla fanjunkare Sv. Åfeldt fr. Ystad som denna gång besegrade sin konkurrent Viking Cronholm i femkampen.

Old boystäflingarne som alltid äro präglade af en särdeles gemytlig stämning utgöra för de yngre idrottsmännen ett godt föredöme och bilda därför ett särdeles viktigt led i den idrottsliga propagan-

dan. De *idrottsstäflingar för skolor* den förlutna veckan med afslutning sistlidne söndag hållits å Stadion äro ett vackert bevis på idrottens nuvarande uppsving. Resultaten äro öfver lag särdeles goda och lofva godt för 1916. Det är också karakteristiskt att två af årets svenska mästare, Jagenburg (höjdhopp) och Häckner (spjutkastning) äro skolunglingar.

I skoloridrottens täflingar deltog äfven flickor, nämligen i längdhopp och i löpning å 60 meter. De syntes hafva tillägnat sig en god teknisk färdighet, skötte sig förträffligt och gjorde ett angenämt intryck. Meningarne om sådana täflingars lämplighet torde väl vara minst sagdt delade men måhända blifva de en oundviklig konsekvens af idrottens nuvarande utveckling. I så fall blir det af en utomordentlig vikt att ledningen af den kvinnliga

Foto. Dackehus, Göteborg. E. H. BAKER, Liverpool, segraren i höjdhopp vid idrottsstäflingen å Valhalla 14 sept.

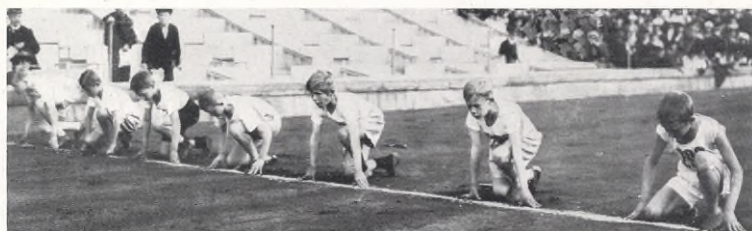
1. PRISUTDELNINGEN.
2. ÖSTERMALMS LÄROVERKS LAG, eröfrade tre vandringspris N. Romander X eröfrade konungens hederspris samt 1:sta pris i läroverksungdomens skarp-skjutning.
3. KUNGSHOLMS FOLKSKOLAS LAG EMOTTAGER LÖWEN-

- ADLERS VANDRINGSPRIS. Sex gånger förut ha lag från samma skola eröfrat vandringspris.
4. WAHLCRANTZ Östern. Real, 1:sta pris i läroverksungdomens kammar skiutning.
5. H. NIKLASSON, Kungsholms folkskola, 1:sta pris i folkskoleungdomens skjutning.

idrotten kommer i vederhäftiga händer.
 Nytt rekord. Vid A. I. K:s täflingar den 14 sept. satte K. Gille nytt svenskt rekord i stafhopp med 385 cm. Vid samma tillfälle

H. S. D. & STOCKHOLMS FOTOGRAF. MAGGIE WEYLANDT, pristagarinna i längdhopp. — JUNIORER UNDER 35 KILO.

segr. Y. Häckner i spjutkastning med 102,33 m. och har därmed ännu en gång dokumenterat sig såsom mannen den där skall upptaga Lemmings fallna mantel.
 G. Å.

Amelörjes orraff

OFVANSTÅENDE VACKRA BILD AF DEN I DAGARNE BORTGÅNE STORBERÄTTAREN ÄR TAGEN UNDER EN PROMENAD Å HANS KÄRA DJURSHOLM.

Riksd. Bengt Stj/serjarrv

Bland den grupp af Sveriges störste författare Hyar 8 Dag räknat och räknar som medarbetare befann sig äfven **Gustaf Janson**. För något år sedan trädde han i förbindelse med vår tidning och gjorde oss det högt uppskattade erbjudandet af regelbundna novellistiska bidrag, något hvarom vi, efter hvad vi hafva anledning tro, stått ensamma. Sedan dess hafva vi beredt rum för ett antal skisser, fullvärdiga uttryck för denne författares originella och friska fabuleringsförmåga, hans motivrikedom och säregna berättaretalang. Vi erinra om "Depoten", ödemarksskildringen med dess mörka isande dödsstämning, mot hvilken de storvulna människokaraktererna brytas i strålande ljus; "Fjärilsjägaren" med dess sorg i rosenrödt, o. a. Till denna samling utsökta skisser foga vi i dag en ny, Robinson, ur de små torri humoristiska, öfverlägsna serieskildringarne: "Ur T. Theodorssons upplevelser" hvaraf vi förut återgifvit en skiss. I nästa argång torde vi återkomma med mera som vi på sin tid emottagit från den nu så plötsligt borttryckte. — Till den lefnadsskildring vi jämte helsidesporträtt återgifva å annan plats önskar Redaktionen foga ett tack för den älskvärdhet, intresse och tillmötesgående som Gustaf Janson under vår förbindelse ägnat vår tidning.

Redaktionen.

ROBINSON.

UR T. THEODORSSONS UPPELVELSER. FÖR H. 8. D. AF **GUSTAF JANSON**.

DET knackade bakom villan, det knackade riktigt intensivt. När han hört det en stund, undrade Theodorsson, hvad pojkarne höllo på med nu igen. Och som han inte var i stånd att gissa det, steg han upp från sin plats och gick att se efter.

Den här gången var det ingenting farligt. Theodorssons yngste son satt på marken bredvid en större sten. Hans vänstra näve var trofast sluten kring en mindre aflång sådan, och i högra handen höll han en tredje. Med denna dunkade han oafbrutet mot den aflånga stenen, hvars nedersta del hvilade på den större.

— Jaså, utbrast Theodorsson lugnad. Du leker bergsprängare?

— Nää, svarade grabben utan att se upp. Han hade inte tid till det, så strängt upptagen som han var af sitt knackande. För resten gjorde han ju in-

gen egentlig odygd, hvarför han kände sig ren och oskyldig och tyckte det var onödigt att visa något fjäsk.

Theodorsson hade lärt åtskilligt af lifvet. De icke minst nyttiga lärdomarne ha hans tre barn bibringat honom. Han visste bland annat, att man gent emot dylika ungdomar bör visa ett mycket måttligt intresse för det, som verkligen intresserar en.

Theodorsson fortsatte till nästa hörn och kastade en blick öfver gårdsplanen. Han såg sin äldste son sitta nedhukad ett stycke längre bort och smeta våt jord på en hög stenar. Pojken var smutsig ända upp till härfästet. Fadern nickade lugnt. Det var ungefär så som det skulle vara, åtminstone från sonens synpunkt. Och borta vid staketet höll lilla Ruth på att skrapa ihop löf och småkvistar med händerna.

Icke ett ögonblick föll det Theodorsson in, att en flicka på sex år gripits af någon slags längtan efter

snygghet och trefnad samt för den skull börjat draga ihop den på sina ställen något skräpiga tomtens fjolårsrester. Familjefadern tog trån sin plats en överblick öfver syskonen och drog den slutsatsen, att de sträfvade mot ett gemensamt mål.

— Hör du, Lillan, om du tar en kratta går det mycket fortare, upplyste han välvilligt.

— Inte hade Robinson nå'n kratta, inte. Såväl tonen som den oeffterhärmliga knycken på nacken angaf, att Ruth fann faderns ord minst sagdt komiska.

Theodorsson bibringades i alla händelser den uppfattningen, att de voro bakvända, och det på ett särdeles lustigt sätt ändå. Han lämnade den lilla åt sig själf och frågade liksom i förbigående unge Theodor, hvad han höll på med.

— Spiseln förstås.

Theodorssons förhållande till barnen är det bästa tänkbara. Han uppfostrar dem och de honom. Fadern visste, att man i fall liknande detta inte kommer ur fläcken med direkta frågor.

— Ja visst, spiseln, utbrast han och skrattade belåtet, som om den upplysningen innehållit just, hvad han väntat. I själfva verket begrep han inte alls, hvad saken gällde. Men röja sin okunnighet vägrade han icke. För den skull återvände han till den stenkackande Göran.

— Nå, när tänker du ha den där färdig?

— Det dröjer välan en stund, svarade Göran på sitt trygga sätt.

— Ja, men om du tar bort det där hörnet, passar den nog inte till spiseln.

— Spiseln? — Göran var tydligen inte alls med och sneglade misstroget på sina dagars upphof.

— Är det inte en spisel ni ska' göra då?

— Hä, hä, hä! — Göran skrattade öfverlägset. — Den håller Tedde på med.

Theodorsson insåg, att äfven han huggit i sten. — Ser du, jag trodde du hjälpte bror, utlät han sig helt beskedligt.

— Nej, jag bygger grottan, jag. — Gödde sträckte på sig där han satt.

Theodorsson gjorde några hastiga kombinationer och inbillade sig, att han hade det.

— Tycker du inte den blir bra liten, hvad?

Det stod stilla ett tag till för Göran, men efter ett par sekunders intensivt tankearbete hittade han tråden.

— Den här ä' ju bara en utaf stenarne. Vi ska' traflva upp dem i en hög å holka ur högen. Jag gör bara i ordning den här först. Och Göran knackade på med förtviflans fart.

— Menar du, att du kan hålka ur den där stenen med de bägge andra?

— Ja, det går välan.

— Jag är rädd att det inte gör det, lille Gödde.

— När det står i boken?

— Hvilken bok då, du?

— Jo, det står, att Robinson gjorde det.

— Hålkade han ur en hel grotta genom att knacka med en sten på en annan sten? Det var duktigt.

Göran vände ryggen åt sin far. Han var en handlingens pojke och tyckte inte om långa diskussioner. Theodorsson gaf sin son en gillande blick. — Håll på du: tänkte han. — Om fem minuter har du tröttnat. Och för att Göran inte skulle känna sig sårad, när han insåg det gagnlösa i fortsatt arbete, gick fadern in. Umgås man flitigt med sina barn, blir man verkligt hänsynsfull till slut.

Theodorsson sökte sina söners skolböcker, han var litet nyfiken för tillfället. Under ett bord i hallen lågo några, det var Teddes. På och bakom galoschhyllan hade Göran denna gång placerat sina.

Med ett tålmod, som utvisade, att hans upp-

fostran varit grundlig och närmade sig sin fullbordan, plockade Theodorsson fram böckerna och dammade af dem. Han valde ut Robinson Kruse, berättad för Sveriges ungdom, och tog sig en repetitionskurs i sin tidigaste ungdoms längesedan bortglömda älsklingslitteratur.

Theodorsson blef inte glad. Utan att kunna berömma sig af pedagogiska insikter var han öfvertygad, att han måste utgå från vissa grundprinciper. Så antog han, att barn, hvilka skola lära något, böra behandlas som jämförelsevis intelligenta varelser. Utgår man ifrån, att de äro dumma, är det fara värdt, att de bli det på kuppen. Och ger man dem tråkig läsning, finna de snart all undervisning ledsam.

Ja, våra dagars Robinson Kruse hade mycket litet gemensamt med den, Theodorsson mindes från sin barndom. Folkskolans läsebok från hans läroetid var måttligt rolig, men den bjöd i alla händelser på en smula omväxling. Efter tolf sidor i Robinson Kruse, berättad för Sveriges ungdom, förstod Theodorsson fullkomligt den brist på intresse, hvarmed hans yngste son hvar dag traggade igenom sin innanläsningsläxa. Och ändå hade läsaren på dessa sidor hunnit vara med om en rymning hemifrån och ett ordentligt skeppsbrott.

Theodorsson högg i ett tag till med några tusen olyckliga nutidspojkars Robinson. — Hm. Där hade han grottan.

“Sjätte Kapitlet. Oupphörligt funderade Robinson på, hur han skulle kunna skaffa sig ett verktyg, hvarmed han kunde utvidga hålan i bergväggen. Vid stranden och i bäcken funnos många stenar, både stora och små. Robinson slog dem mot hvarandra . . . “Allesamman! utbrast Theodorsson och häjdade sig midt i meningen . . . “och valde ut sådana, som tycktes honom vara de hårdaste. Slutligen fann han två, som syntes honom lämpliga. Den ena var en aflång flintsten, formad som en klubba med tjockt rundt hufvud; den andra liknade en kil“.

Utan att märka det hade Theodorsson fallit in i den maskinmässiga takt, han kände igen från sönnernas läsöfningar. Han hade förgat sig däröfver, gjort anmärkningar och slutat med att stänga sin dörr för att slippa höra eländet. Och nu hemföll han själf därät. — Hm! Var en pojkestackare för att orka igenom en läxa, som icke intresserade, tvungen att tillgripa denna takt? Betingades den ena enformigheten af den andra?

Theodorsson läste tyst. Joho, Robinson hade verkligen knackat ut en grotta i berget, — skiffer, nåja, sådant underlättade förstås, men det var i alla fall inte illa af honom. “Med detta arbete fortsatte han från morgon till kväll i flera dagar. Ingången formade han till en dörröppning.“ Litet längre ned på samma sida stod det: “Robinson hade ju hvarken kyrka eller präst på sin ödsliga ö . . .“ Upplysningen var inte precis behöflig, men Theodorsson tyckte nästan att den lättade litet.

Han medgaf, att han var trött. Det förundrade honom emellertid, att en bok, som han i sin ungdom läst med verklig förtjusning, med ens blifvit dödande tråkig. Antingen berodde det på honom eller också var det bokens fel. Theodorsson beslöt att taga rätt på, hur det förhöll sig med den saken. Han satte i med att läsa för full maskin.

— Det vore väl märkvärdigt, om inte en karl, som bestämt sig för att dunka igenom en liten bok, en riktigt rolig och intressant bok till på köpet, försökte han narra sig själf — också skulle kunna det.

Theodorsson högg i, som om det gällt någonting. För att hjälpa sig själf gjorde han aldeles som

Efter fotografi. Kistche: Bengt Sjöforspar
DEN AF NILS FORSBERG UTFÖRDA OCH TILL KATTARPS
KYRKA SKÄNKTA ALTARTAFLAN. MÅLNINGEN, I DA-
GARNE UPPSATT, FÖRESTÄLLER EN SKARA UNGDOMARS
FÖRSTA NATTVARDSGÅNG.

småpojkarne, han läste högt. Han hörde själf, hur han hemföll åt maskintakten, för hvilket han enträget varnat sina söner. — Det blir bättre så, tänkte han, medan läsningen fortgick.

Han knogade vidare med undertryckt raseri och en ilsken lust att nå slutet ju förr desto hellre. Men samtidigt föll en besynnerlig slöhet öfver honom, han såg bokstäfverna och hörde sin egen röst, men hade förlorat all uppfattning af det lästa. Theodorssons undermedvetande påstod gäckande, att han liknade småpojkarne, så att det var skamligt.

Plötsligt häjdade han sin svada och störrade häpen på boken framför sig.

“Jordbäningen gick hem och lade sig om en stund“. Var det inte han, som sagt det, eller ... eller stod det verkligen så?

Theodorsson gaf sig en uppräckning, samlade ihop spillrorna af sin förmåga till uppmärksamhet och koncentrerade dem på boken. Det stod:

“Jordbäningen lade sig om en stund“. — Och han hade läst så galet... faktiskt sagt något fullkomligt flugmässigt.

Theodorsson förstod med ens, hvarför de läsande pojkarne, flickorna med för resten, litet emellan gjorde de vildaste bockar. En äldre person för-

mådde inte med bästa vilja i världen samla tankarne inför kraftprovet att en enda gång plöja igenom denne Robinson. Hur en åtta- eller nioåring skulle lyckas därmed var ofattligt. I synnerhet då han var tillsagd att läsa samma stycke flera gånger. Men barnen ägde lyckligtvis en sinnets spänstighet, som äfven de tråkigaste läroböcker ej förmådde knäcka. När Theodorsson tänkt litet på saken, tröstade han sig med, att de tänkte vid en kombinerad innanläsnings- och slöhetkurs. De kvicknade till efter den senare, så fort de sluppit den förra. I alla fall tyckte Theodorsson, ett de, som föreskriivit denna Robinson för hela det uppväxande släktet, dagligen borde läsa några sidor till egen uppbyggelse. Han var nog grym att finna det rättvist.

— Pedagogik, sade han högt för sig själf. Han upprepade ordet, liksom smakade på det, allvarligt och andaktsfullt. Så knogade han vidare ett tag. Det tog förstas emot på flera ställen, men han hade sin manliga föresats att läsa boken till slut, och den hjälpte honom. För resten började det ta' sig tyckte han. Det berodde kanske på vana vid stilen, måhända också på, att det ändtligen hände något.

— “I båda öronen hade han prydnader af musslor och koraller samt på hufvudet en vippta af brokiga fjädrar, men för öfrigt var han enligt sin stams sedvänjor naken från topp till tå.

Robinsons europeiska uppfattning af det passande kunde naturligtvis ej finna sig häruti. Han gjorde Fredag ett slags kjortel af lamaskinn och fäste den kring hans höfter med ett bastrep.“

Theodorsson sänkte boken och suckade djupt.

— Hvarje år skola massor af pojkar, för att inte tala om flickstackarne, gå igenom det här. Arma ungar!

Därmed slog Theodorsson igen Robinson och lade den ifrån sig. Hans manliga beslut att knoga igenom de 326 sidorna hjälpte till ingenting längre. Det var honom omöjligt att läsa en rad mer. Var det för öfrigt icke nog, att familjens yngre medlemmar marterades med denne Robinson kruse, på detta sätt berättad för Sveriges ungdom? Och han föresatte sig att vara god och öfverseende mot sina barn.

Det visade sig lättare än att läsa Robinson. Och mer behöfligt.

Pojkarne marscherade in, nedsmorda från topp till tå. I deras kölvatten rörde sig en liten lefvande smutshög, det var Ruth.

— Nä, är grottan färdig nu? frågade Theodorsson.

— Nä, svarade Tedde. — Det går inte att göra någon.

— För dom stenar man knackar på ä' för hårda upplyste Göran. — A dom man knackar med håller aldrig.

Theodorsson drog en suck af lättnad, tomten var i alla händelser räddad för den gången.

— Jag skall säga en sak, gossar, sade Theodorsson med deltagande vänlighet. — Man kan inte leka Robinson numera. När jag var lika gammal, som ni nu äro, då kunde man det. Men nu skall man lära sig läsa honom innantill. Ni förstår inte skillnaden. Nej, det gör ni inte. Men lever den där Robinson några generationer till, och ingenting antyder motsatsen, skola ni nog begripa den. Robinson är en lärobok. — Göran, den ligger där. Tag och läs din läxa till i morgon! — Hör du, min lilla vän! ropade han uppåt öfre hallen, där fru Theodorsson sysslade. — Kom ned och hör efter, hur Gödde klarar sig är du snäll. Jag går ut och går ett slag.

Foto: Luchasand, Göteborg. Kliché: Bengt SJUVERSPARR.
CHEVILLARD (X) DEN FRANSKE MÄSTERFLYGAREN ANKOMMER TILL KVIBERG — (GÖTEBORG) I OCH FÖR UPPVISNINGAR med kapt. Sundstedt såsom passagerare.

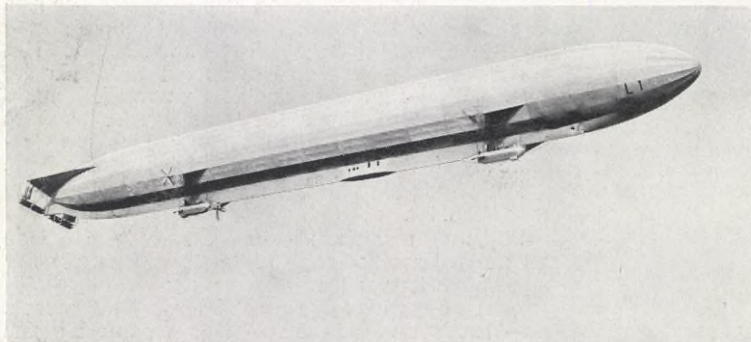
En af den modärna flygakrobatikens ypperste, den franske flygaren *Chevillard*, har den 14—15 sept. i Göteborg gifvit en serie uppvisningar i sin djärva flygkloster med döden. Medan hans medtäflare om världsmästerskapet i konstflygning, fransmannen *Pegoud*, slår saltomortaler med sin *Blériot*-maskin, har *Chevillard*, som begagnar ett *Fahrman*-biplan, gjort till sin specialitet den lodräta luftuppklätringen, följt från svindlande höjd af ett handlöst nedstörtande med aeroplanet och flygarens förolyckande som gifvit slutresultat, om icke piloten bräkdelen af en sekund före den fruktade katastrofen med en blixtnabb manöver bringade luftskeppet på rätt köl och tvingade det till en lyckosam

Foto: Clason, Gbg. Kliché: Bengt SJUVERSPARR.
FRÅN CHEVILLARDS UPPVISNING Å KVIBERG: Ett typiskt exempel på den ryktbare flygarens hänsynslöst djärva konst.

landning. Uppvisningarne äsågos af ofantliga människomassor.

Tyska luftskeppsflottan, hittills förskodnad från olyckor af större räckvidd, har drabbats af en svår motgång i det marinluftskeppet "L. 1", hvilket deltog i de vid Cuxhaven pågående flottmanövrerna, den 9 sept. med större delen af sin besättning förolyckades i närheten af Helgoland.

Efter fotografier. Kliché: Bengt SJUVERSPARR.
DET FÖROLYCKADE TYSKA MARINLUFTSKEPPET "L. 1", den största *Zepelinkryssaren*, med en aktionsradie af 1,000 kilometer.

Luftskeppet, som var utsändt på en 30-timmars krigsöfning, medförde en besättning på 21 man samt en del krigsmaterial. Fartygets redan från början hårdt anlitade bärkraft minskades efter hand genom gasutströmning, och då det vackra vädret mot aftonen byttes i storm och regn blef faran för ett nedstörtande öfverhängande. Plötsligt slungades luftskeppet af en våldsam stormil ned mot vattenytan och erhöll därvid så svåra skador, att det efter någon stund gick till botten. I närheten varande krigsfartyg, hvilkas hjälp redan före katastrofen medels trådlös telegraf påkallats, skyndade till olycksplatsen och räddade 7 man af besättningen. Öfriga ombordvarande drunknade, däribland äfven befälhafvaren kaptenlöjtnant *Hanne*.

TVÅ AF DE FJORTON OMKOMNA LUFTSEGLARNE: Kaptenlöjtn. *Hanne* (1) och korv.-kapten *Metzing* (2).

Foto. Winell, Kalmar. — KALMAR NYA HAMNANLÄGGNING INVIGES AF LANDSHÖFDING CEDERCRA NTZ.

Den högtidliga invigningen af Kalmar stads nya hamn ägde rum den 1 sept. i närvaro af stadens honoratiöres samt sjöfartsintresserade från skilda delar af landet. Sedan hamndirektionens ordförande, direktör Karl Ek lämnat en kort historik öfver den storartade anläggningen, förklarade landshöfding Cedercrantz den nya hamnen öpnad.

Genom den nya anläggningen har hamnens kajlängd ökat med 1,305 meter. Vattenspegeln i den nya hamnbassängen mäter 95,700 kvm. Byggnadsföretaget hvilket påbörjades 1902, har dragit en kostnad af mer än två mill. kr.

* * *

På Boråsbanan mellan stationerna Almedal och Mölndal strax utanför Göteborg inträffade den 9 sept. på middagen en kort stund efter det att ett tåg passerat platsen ett häftigt bergras, hvarvid flera väldiga klippblock från den branta, utmed järnvägslinien gående bergskedjan störtade ner på banvallen. Vallen refs upp och järnvägsrälsen prässades ur sitt läge. Från Mölndals station utgick omedelbart ett där sysselsatt arbetslag, som undansprängde den nerfallna stenmassan. Efter två timmar var banan åter klar för trafik.

Vidstående bild: RAS AF KLIPPBLOCK Å BORÅSANAN VID MÖLNDAL. Foto. Backlund, Göteborg.

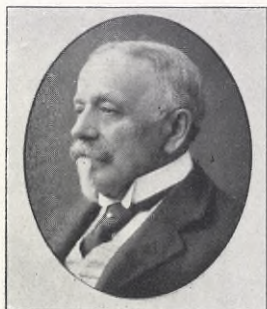
Foto. Aurelius, Sunne.

KIL-FRYKSDALENS NYA JÄRNVÄG: Sunne station.

KB&S. Limn. Nilsen & Söner.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å sista sidan.

J. O. ERIKSON.
F. d. Grosshandl. — Göteborg.
80 år 12 Sept.

D. R. MARKSTEDT.
F. d. Rådman — Skellefteå.
75 år 3 Sept.

W. HENRIQUES.
Grosshandlande — Göteborg.
60 år 15 Sept.*

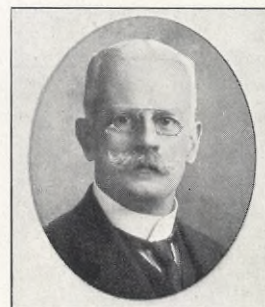
E. ÖHMAN.
Bankir. — Stockholm.
50 år 11 Sept.*

A. R. F. VON ROSEN.
Grefve. Förste Hofmarskalk.
Stockholm. — 75 år 12 Sept.*

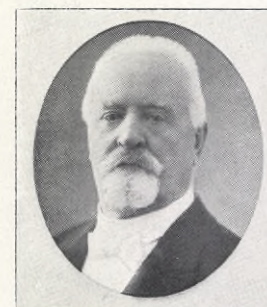
F. M. A. LAGERFELT.
Friherre. Kabinettskammarh.
Stockholm. — 70 år 11 Sept.*

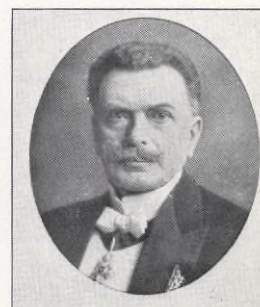
S. G. L. AF UGLAS.
Grefve. Kammarherre.
Ytiaholm. — 60 år 23 Sept.*

R. S. C. T. CEDERSTRÖM.
Friherre. — Kammarherre.
Stockholm. — 60 år 9 Sept.*

G. F. ASCHAN.
Rådman. Handlande. — Eksjö.
75 år 19 Sept.*

E. C. GJESTVANG.
Generalkonsul — Stockholm.
60 år 28 Sept.*

P. G. T. EKSANDH.
Häradshöfving. — Enköping.
55 år 16 Sept.*

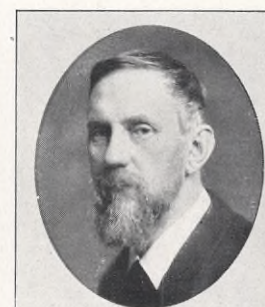
A. G. OLSÉN.
Auditör. — Östersund.
50 år 22 Sept.*

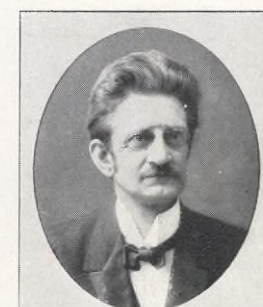
J. E. BERGGREN.
F. d. Teol. Prof. o. Domprost.
Uppsala. — 70 år 16 Sept.*

V. T. LANDORF.
Rektor. — Kristinehamn.
50 år 18 Sept.*

J. E. LEHMANN.
Nyförordnad uppehålla teol.
professur i Lund.*

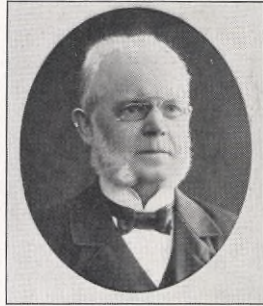

A. A. T. HÄGERSTRÖM.
Professor. — Uppsala.
45 år 6 Sept.*

* Data å nästa sida.

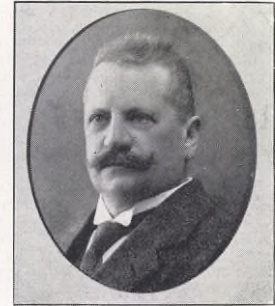
J. A. SCHILDKNECHT.
F. d. Musikförläggare.
Stockholm. — 80 år 8 Sept.

A. ERIKSSON.
Handlande. — Uddevalla.
70 år 16 Sept.*

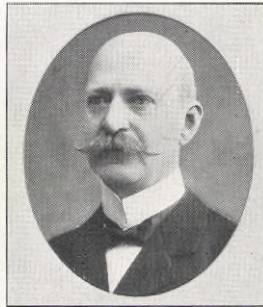
K. SKÖLDBERG.
Disponent. — Sparreholm.
50 år 6 Sept.

V. PETERSON.
Grosshandlande. — Eskilstuna.
50 år 1 Sept.

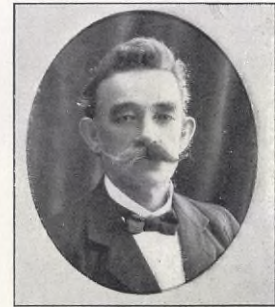
A. E. SWEDENBORG.
Godsegare — Sjögård.
80 år 20 Sept.

C. W. ÅHMAN.
Disponent f. Spritförsälj.-bol.
Karlstad — 60 år 12 Sept.

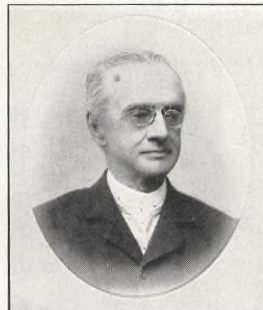
L. ÖSTNER.
Öfverlärare. — Lackalänga.
50 år 20 Sept.*

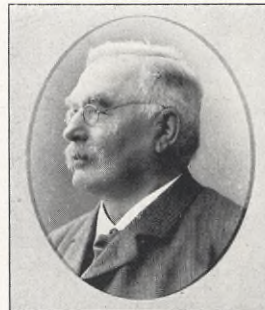
C. J. NIKLASSON.
F. d. Folkskollär. Komm.-st.ordf.
Stenungsund. — 70 år 13 Sept.

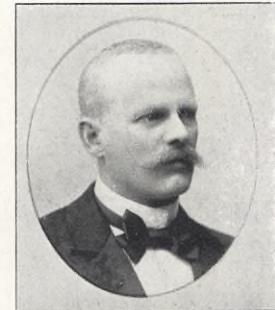
J. F. JOHANSSON †.
F. d. Landstingsm. — Balteryd.
F. 29. † 31 Aug.*

C. A. SÖDERBERG †.
F. d. Grosshandl. — Åmål.
F. 30. † 1 Sept.*

J. E. LINDGREN †.
Inspektor. — Gräsö gård.
F. 36. † 1 Sept.*

A. L. UGGLÅ †.
Byrådirektör. — Stockholm.
F. 54. † 7 Sept.*

J. F. LARSON †.
F. d. Vinhandlande. Rentier.
Göteborg. — F. 34. † 12 Sept.

J. L. STRÖMLAD †.
Postmästare. Styr.-led. i Post-
mästareför. — Djursholm.
F. 49. † 4 Sept.

W. G. PARK †.
Öfversteljtnant. — Stockholm.
F. 50. † 7 Sept.*

A. E. WERNER †.
Öfverste. — Sköfde.
F. 64. † 9 Sept.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

WILHELM HENRIQUES. Deleg. i den betydande exportfirman A. Magnus & Co. i Göteborg. Stadsfullmäktigt sedan 98, ordf. i spårvägsstyr. 99, v. ordf. i handelskammaren 06, v. ordf. i handelsfören. fullm. 06, led. af hand.- o. sjöf.-nämnden, led. af styr. i arbet.-pension. Styr.-led. i a.-b. Göteborgs hypot.-kassa 96, a.-b. Göteborg hand.-bank 11, a.-b. J. A. Pripp & Son. Förestånd. i mosaiska församln.

EMRIC ÖHMÄN. Stud.-ex. 82, deleg. i spannmålsfirman E. Öhmans Söner & Co. i Stockholm 86-05, verkst. dir. i Gotlands maltfabr.-a.-b. 91; inneh. bankfirman E. Öhman jr. sedan 06. Led. af skiljedomsnämnden i spannm.-hand. sedan 89, af skiljedomsnämnden i hand. ind. o. sjöt. sedan 99; fullmäktigt i handelskammaren.

AUGUST VON ROSEN. U.-löjtn. i Svea lifg. 57, öfv.-löjtnant i armén 88; adj. h. Konung Oscar 82, förste hofmarskalk 90; Statsrevisor 78-82. Komm. m. st. k. N. O.

FREDRIK LAGERFELDT. Stud.-ex. 63, kansliex. 69, hofr.-ex. 70, v. häradsh. 74, e. o. kansl. i Landtörsv.-dep. s. a., aman. 78, ff. sekr. i Krigs-hofr. 85, registr. i Landt.-dep. 94, kansliex. derst. 95. Kammarherre h. kronpr. Gustaf 86, kabinettskammarherre 08.

SAMUEL AF UGGLAS. Afg.-ex. fr. Tekn. inst. 76, disp. v. Forsmarks bruk 78-81, arrend. landtbruket derst. 82-85, disp. v. Ferna bruk 85-89; bitr. ingenjör v. K. patenbyrån 92, sekr. i komm. f. Skandinav. dödlig-hetsstabeller 94, byråingenjör i Patent- o. reg.-verket 99-09. Inneh. genom gifte fideikommisssegonden Yxtalutt samt fastigheter i Stockholm. På sin tid ordf. i Forsmarks s:ns komm.-stämma. Kammarherre 96.

ROLF CEDERSTRÖM. U.-löjtn. v. Göta lifg. 74, löjtn. v. gen.-stab. 82, ordf. off. h. hert. af Nerike 89, kammarherre 05, öfv.-löjtn. v. Svea lifg. 03 i res. 05. Verkst. dir. i Militär-ekiper. a.-b.

GEORG ASCHAN. Inneh. af firman Felix Aschan i Eksjö. Stadsfullmäktigt 75-93, rådmän samt dess ordf. sedan sistn år. Led. af drätselkamm. 89-98. Styr.-led. i Eksjö sparbank 72, ordf. 06, verkst. dir. sedan innev. år.

EVEN GJESTVANG. Etabl. affär i Stockholm 90, verkst. dir. f. E. C. Gjestvangs hand.- o. fabr.-a.-b. i Stockholm 98. Persisk generalkonsul s. a.

THEODOR EKSANDH. Stud.-ex. 79, hofr.-ex. 84, v. häradshöfd. 87, häradshöfd. i Uppsala läns södra doms. 1900. Stadsfullmäktigt i Enköping. Led. af styr. i Uplands ensk. banks afdelkontor sedan 04.

ALBERT OLSÉN. Stud.-ex. 83, hofr.-ex. 87, auditor v. Jemtl. fältj.-reg. 90, brottmålsdomare i Jemtl. län 93-07, brottmålsrådmän, magistr.-sekr. o. not. publ. i Östersund sedan sistn år. Led. af stadsfullmäktige 95-07, dess v. ordf. 06. Omb.-man hos Sundsvalls hand.-bank i Östersund 1900.

ERIK BERGGREN. Stud.-ex. 68, teol. kand. 78, prestv. 84; docent i exeget. teol. i Uppsala 80, e. o. prof. i dogm. o. moralteol. 88, professor i samma ämnen o. kyrkoh. i Gamla Uppsala 91, teol. dr. 93, e. teol. prof. o. domprost i Uppsala 99-09. På sin tid led. af mindre akad. konsistor., af Bibliotekskommissionen, inspekt. i. Vestg. nat. o. för Prins Gustafs folkskola, led. af nämnden i. granskn. af läroböcker i kristendom samt af komm. i. res. af staty åt G. Wennerberg. Är i. n. ordf. i styr. i. Fjell-

stedtska skolan, o. inspekt. i folkskolesem.; uppl. i andra rummet å förslag t. biskop i Karlstads stift 07. Teol. författare.

VIKTOR LANDORF. Stud.-ex. 84, profår i Uppsala 89, adj. v. Borås lärov. 95, rektor v. Kristinehamns realsk. sedan 06. Stadsfullm. sedan 09 dess v. ordf. sedan 11; ordf. i drätselkammaren sedan 12; just.-ministerns omb. i tillsyn öfver tryckta skr., inspekt. i flickskolan, hufvudman i sparbanken. V. ordf. i folksk.-styr., v. ordf. i sjukh.-dir., ordf. i styr. i tekn. aft.-skolan.

EDVARD LEHMANN. F. 62 i Köpenhamn, stud.-ex. 80, teol. kand. därst. 86, efter studier i Lund, Berlin Leipzig o. Marburg fil. dr. i Köpenhamn 96 samt doc. i religionshist. 1900 därst. Sedan 10 teol. professor i Berlin. samt i dagarne af kanslersämbetet förordnad att uppehålla professuren i teol. encyklopedi o. teol. prenotationer. Teol. dr. i Leyden 10.

AXEL HÄGERSTRÖM. Stud.-ex. 86, fil. dr. 93, docent i prakt. filosofi i Uppsala s. a., professor i samma ämne v. Uppsala univ. sedan 11.

ADOLF ERIKSSON. Inneh. läderaffär i Uddevalla sedan 72; på sin tid led. af stadsfullmäktige, fattigv.-styr. o. kyrkoråd.

LARS ÖSTNER. Folkskollär.-ex. 86, folkskollär. i Lackalänga sedan 86, öfverlärare 93. Ordf. i komm.-stämman sedan 99, v. ordf. i skolråd 09, sekr. i Furusunds municipalstyr. sedan 02; ordf. i tax.-nämnd, led. af vägnämnd.

FREDRIK JOHANSSON †. Ego af egendomen Balteryd i Skarab. län. Led. af komm.-nämnden 62, v. ordf. 75-03; på sin tid mångårig led. af skolråd o. ordf. i fattigv.-nämnden samt landstingsman o. led. af hushålln.-sällsk. förvaltn.-utsk.

CARL SÖDERBERG †. Dref på sin tid en omfattande affärsrörelse i Amäl. Led. af stadsfullmäktige 67, v. ordf. samt 88-90 dess ordf. Led. af skolråd, ordf. i sparbanken; inneh. som mångårigt omb. f. försäkr.-a.-b. Svea dess guldmedalj.

EDVARD LINDGREN †. Brukstensteman 54, inspektör å Gräsö gård, Stockh. län 61, å Forsmarks bruk 74 samt ämvo å Gräsö gård fr. 80. På sin tid ordf. i komm.-stämma o. nämnd samt i vägstyr., led. af kyrko- o. skolråd.

ARVID UGGLA †. Elev v. Stat. jernv. 64, afg.-ex. fr. Tekn. inst. 75, fr. Tekn. högsk. 4 årskl. 81, afd.-ing. i jernv.-styr. 88, baning. 91, byrådir. 92, bandirektor i. bankonstruktionsbyrån 01. Synnerligen framstående fackman, anlitad i. besiktning af flertalet af landets ensk. jernvägar; har ledd uppgör. af ritningar till samt. statens jernv.-broar, bl. a. den stora Forsmbron. Kommittéled. o. förlätare inom sitt fackområde.

WILHELM PARK †. U.-löjtn. v. Svea art.-reg. 71, art.-stabsoff. 84-91, major v. Norrl. art.-reg. 96, afsk. o. öfverstelöjtn. i armén 06.

ERIK WERNER †. U.-löjtn. i Kalmars reg. 85, löjtn. i gen.-stab. 95, kapit. derst. 98, v. Svea lifg. 03, öfv.-löjtn. v. gen.-staben o. chef i. dess kommunikationsafd. 09, öfverste v. gen.-staben 11, öfverste o. chef i. Vestg. reg. 12. Led. af K. Krigsvet.-akad.

INNEHÅLL.

Gustaf Janson † (biografi och helsidesporträtt). — Konungens jaktklubb — Professor O. Montelius 70 år. — Birger Jarlsstenen afläckes. — Hilda Borgström och Anders de Wahl på landsortsturné. Svenska skyttesegrar i Amerika. — Skolsport i Stadion. — Nya hamnen i Kalmar inviges. — Kils-Fryksdals järnväg. — Bergras öfver banlinje. — Akrobatflygaren Chevillard i Göteborg. — Veckans porträttgalleri. — "Robinson", berättelse af Gustaf Janson.

Foto Blom, Västerås.

Kische: Kem. A.-E. Bengt Sjöströms, Skånska Göbe.

TRÄDGÅRDSUTSTÄLLNING I VÄSTERÅS: Hufvudentrén samt frukt- och blomsterafdelningarna.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påfölja.